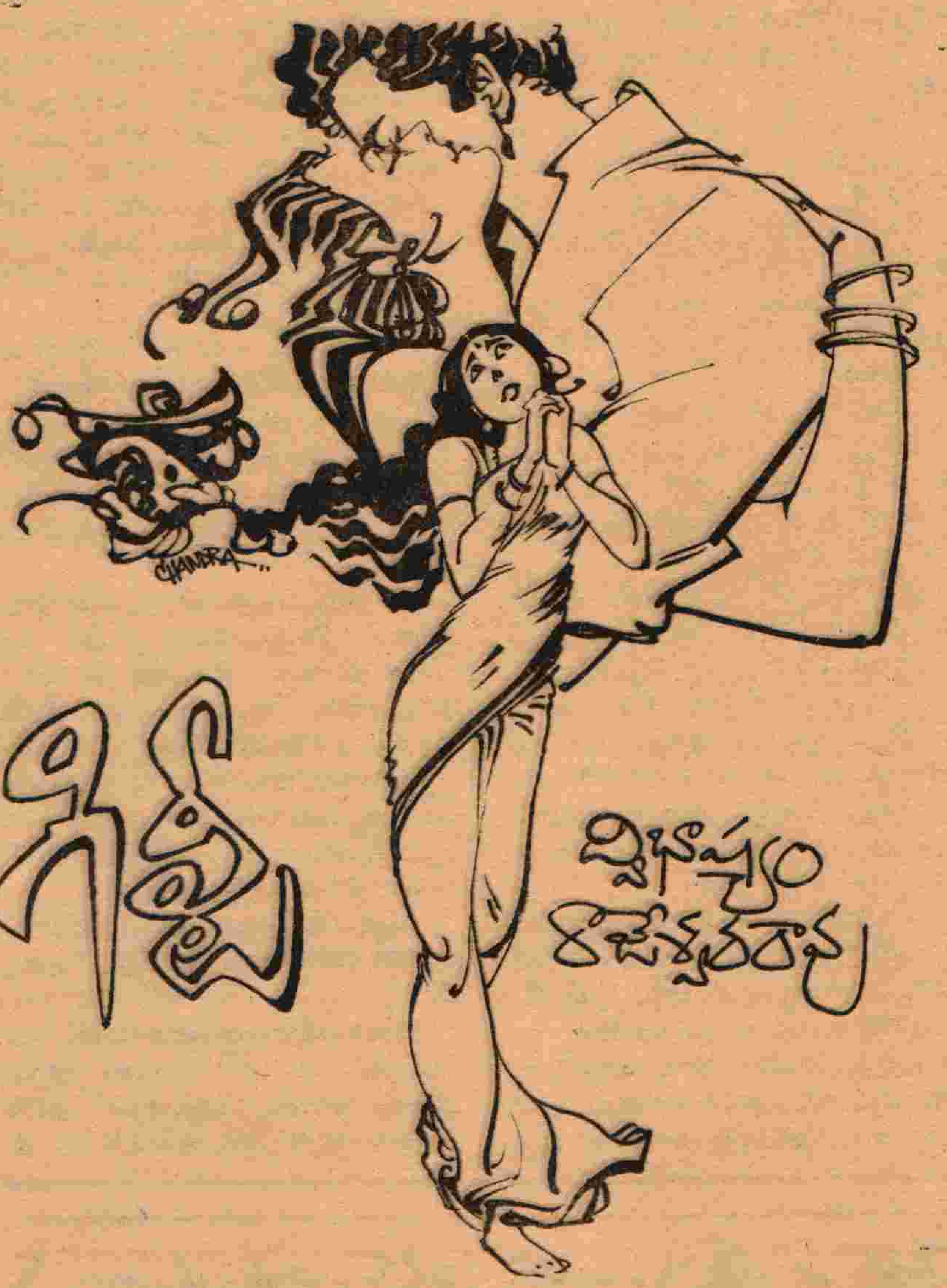

గిఫ్ట్

ద్విభాష్యం రాజేశ్వరరావు

కల్యాణికి ఆ రోజు మధ్యాహ్నం నుండీ మనసు మనసులో లేదు!

గుండె నిండా దిగులు! వూపిరి పీల్చాలన్నా భయంగా ఉంది.

మూడేళ్ళ క్రితం నాటి పీడ కల కనుల ముందు తిరిగి నర్తిస్తూంది. వేయి చేతులతో ఎవరో తన గొంతు అదిమేస్తున్నట్టుంది.

కల్యాణిని ఇంతగా కలవర పెట్టిన సంఘటన ఆ రోజు మధ్యాహ్నం సుమారు పన్నెండు గంటల ప్రాంతంలో జరిగింది.

భోజనం ముగించి పేపరు చదువుతూ వీధి వరండాలో కూర్చుంది కల్యాణి. భర్త 'క్యాంపు' వెళ్ళాడు. రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు కాని తిరిగి రాడు.

చిన్నగా మబ్బులు పట్టి చినుకులు ఆరంభమయ్యాయి. అంతలో ఇంటి ముందు రిక్షా ఆగింది. రిక్షాలోనుండి తన ఇంటి వోనరు, మరో యువకుడు దిగేరు. వెనుక మరో రెండు రిక్షాలు సామాన్లను వేసుకు వచ్చేయి.

ఇంటాయనతోబాటు దిగిన యువకుణ్ణి చూసి కల్యాణికి కొంతసేపు వూపిరి ఆగిపోయినట్టనిపించింది. గబగబా పేపరు ముఖానికి అడ్డం పెట్టుకుని ఇంట్లోకి వచ్చేసింది.

తమ ఇంటి డాబామీద ఒక గది, వంటిల్లు ఉన్నాయి. ఒక మనిషికి మాత్రం సరిపోయే చిన్న పోర్షన్ అది! లోగడ ఇద్దరు కాలేజీ కుర్రాళ్ళు వండుకుంటూ ఆ పోర్షన్‌లో ఉండేవారు. వారం క్రితం వాళ్ళు వెళ్ళిపోయినప్పటి నుండీ ఆ పోర్షను ఖాళీగానే ఉండిపోయింది. అయితే ఆ పోర్షనులో దిగటానికి వచ్చేడన్న మాట!

అతడు రామారావే! సందేహం లేదు!!

రిక్షావాళ్ళు సామాన్లను వీధిలో ఉన్న మెట్ల దారి నుండి పైకి మోసుకు వెళ్తున్నారు. పైకి వెళ్ళే మెట్లు తన పడక గది కిటికీ ప్రక్క నుండే వెళ్తాయి. ఆ కిటికీ తలుపులు తెరచి ఉంటే ఎక్కేవాళ్ళూ, దిగేవాళ్ళూ కనుపిస్తారు.

గబగబా వెళ్ళి ఆ కిటికీ తలుపులు మూసి వచ్చింది కల్యాణి. వీధి వరండా కిటికీ దగ్గర నిలబడి ఓరగా వీధి వంక చూసింది. సామాన్లు అన్నీ పైకి వెళ్ళేక రిక్షా డబ్బులు చెల్లించి ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ పైకి వెళ్ళేరు.

వరండా తలుపులు గడియపెట్టి లోనికి వచ్చింది కల్యాణి!

ఒడలంతా తనకు తెలియకుండానే చెమటలు పట్టేసింది.

దిగులుగా మంచం మీద వాలిపోయింది. రామారావు ఈ విధంగా తన జీవితంలో మళ్ళీ వస్తాడని ఏ నాడూ వూహించలేదు కల్యాణి.

జరిగిపోయినదంతా పీడ కలగా మరిచి పోవటానికి ప్రయత్నించింది.

అంతలో తలుపు తట్టిన శబ్దమయింది.

కల్యాణి గుండెలు గుబగుబలాడేయి.

రామారావు తనను చూసేడా కొంపదీసి?! అయినా ఒకే ఇంట్లో ఉంటూ ఎంతకాలం తప్పించుకో గలదు?

మళ్ళీ తలుపు తట్టిన శబ్దం...

భయంగా లేచి తలుపు తీసింది. ఎదురుగా ఇంటాయన.

"చూడమ్మాయ్? ఈ మేడమీది పోర్షను మా బంధువుల అబ్బాయికే ఇచ్చేను. ఇంకా పెళ్ళి కాలేదు. ఇక్కడే కాలేజీలో ఉద్యోగం వచ్చింది. మంచి వాడే—తల దించుకు పోయే రకం! మీకు చెప్పిపోదామని వచ్చేను" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

సమాధానం చెప్పాలన్న జ్ఞానం కూడా లేకుండా అలాగే ప్రతిమలా నిలబడి పోయింది కల్యాణి కొంతసేపు.

తరవాత తలుపులు మూసి లోనికి వచ్చేసింది.

ఇంటాయన మాటలు చెవుల్లో సుడులు తిరుగుతున్నాయి.

'మంచివాడే! తల దించుకు పోయే రకం.'

'రామారావును గురించి తనకా చెప్తున్నాడు?' అతడి గుణాలనే పొగడాడు!

హుఁ! మంచివాడు! మేకవన్నె పులి!

తల దించుకు పోతూనే ఎదుటి వాళ్ళ కాళ్ళ కింద చాపుల్లో గోతులు తీసెయ్య గలడు.

మూడేళ్ళ క్రితం విశాఖపట్నంలో బియ్యే ఫైనల్ చదువుతూ ఉండగా అతడి వన్నీ మంచి గుణాలని భ్రమలో అతడి వలలో పడింది. అతడు చేసిన వాగ్దానాల్ని అమాయకంగా ఆశించింది. అర చేతిలో స్వర్గం చూపించాడు రామారావు. 'నా సర్వస్వం నువ్వే' అని అంటుంటే, కాబోలని నమ్మింది. ఆ నమ్మకంతోటే, ఆ భ్రమలోనే తన సర్వస్వం అతడికి అర్పించింది. [illegible] లేకుండా చేసుకుంది.

ఆ తరవాత అతనితో అయిదు నెలల సహవాసం అయిదు నిమిషాల్లా గడిచిపోయింది. ఒక దినం సాయంకాలం బీచ్‌లో కలిసినప్పుడు అడిగింది:

"రామా! మనం పెళ్ళి ఎప్పుడు చేసుకుందాం?"

ఆతడు తేరిన్గా నవ్వేసి అన్నాడు: "పెళ్ళికి కంగా రేమిటి? నేను నిన్ను వదిలేస్తానని భయమా?"

"నువ్వు వదిలేస్తావని భయం కాదు. నాకు నెల తప్పింది. తొందరగా నిర్ణయం తీసుకోకపోతే లాభంలేదు." కాస్త మొండిగా అంది తను.

ఆ నాడు మొదటిసారిగా రామారావులోని భయాన్ని గమనించింది.

"మై గాడ్!" అంటూ అదిరి పడ్డా డతను. కొంతసేపటివరకూ ఏమీ మాట్లాడకపోతే మళ్ళీ తనే అడిగింది.

"మూడేళ్ళ వరకూ సాధ్య పడదు!" అన్నాడు బింకంగా.

కల్యాణికి దాదాపు ఏడుపు వచ్చినంత పనయింది.

"మరి, నా గతేమిటి?" అంది.

"అదీ నేనే చెప్పాలా?" అన్నాడు విసుగ్గా.

"అయితే నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవా?"

"ఇప్పుడు కుదరదు!"

కల్యాణి లేచి నిలబడింది.

"రామారావ్! ఇందులో నీ తప్పు లేదు. అంతా నాదే! నీ లాంటి మోసగాణ్ణి నమ్మటం నాదే పొరపాటు! నాకు కడుపొచ్చిందని నాటక మాడేను, నీ రియాక్షన్ చూద్దామని. నేను అనుకున్నట్లే అయింది. ఛీ! ఛీ! నిన్ను కట్టుకోవడం కంటే నూతిలో దూకటం మేలు. నా కష్టానికి కనీసం జాలి అయినా చూపని నీతో నాకు సుఖ మేమిటి?" అంటూ దులిపేసింది.

"ఓహో! అంత తెలివయిన దానివయ్యా వన్ను మాట! నన్నే పరీక్షకు పెట్టావా? ఆల్ రైట్ నీ రహస్యం నా పిడికిట్లో ఉంది. నన్ను కాదని నువ్వెలా బ్రతుకుతావో చూస్తాను" అన్నాడు రోషంగా.

బీచ్‌లో అందరూ తనవంకే వింతగాచూస్తూ ఉంటే, వచ్చే ఏడుపు దిగమింగుకుంటూ విసవిసా నడిచి రోడ్డు మీదకు వచ్చేసింది.

అప్పటికి ఫైనల్ పరీక్షలు నెల రోజు లున్నాయి. ఆ నెల రోజులూ కాలేజీకి వెళ్ళలేదు కల్యాణి. పరీక్షల్లో రామారావు తన కళ్ళ పడలేదు. పరీక్ష అయిన సెలవుల్లోనే తన వివాహం రఘుపతితో జరిగిపోయింది. భర్తతో వెంటనే హైదరాబాద్ వచ్చేసింది.

రఘు పెద్ద కాస్మెటిక్స్ కంపెనీలో రిప్రజెంటేటివ్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. నెలకు ఎనిమిది వందల జీతం వస్తుంది. తనంటే అమిత మయిన ప్రేమ. పువ్వుల్లో పెట్టి తనను చూసుకుంటున్నాడు. అతడి సాహచర్యంలో తన గత జీవితంలోని గాయాలను పూర్తిగా మరిచిపోయింది కల్యాణి!

అయితే, ఆరోజు మధ్యాహ్నం రామారావు రాకతో మళ్ళీ అన్నీ రేగినట్లయింది. ఆ రోజునుండీ తన జీవితంలో మళ్ళీ దుర్దినాలు ఆరంభం కాబోతున్నాయి. ఒకేఇంట్లో చెరోభాగంలోనూ ఉంటూ, తనుమాత్రం ఎంతకాలం మొహం చాటు చేసుకోగలదు?

రామారావు తన మీద పగబట్టి ఉండొచ్చు! సమయం దొరికితే కాటు వేయటానికి సాహసించవచ్చు! అందునా, పెళ్ళి కాలేదు కనుక, అతనితో మరీ ప్రమాదం. తన జీవితంతో మళ్ళీ ఆటలాడటానికి ఏమాత్రం వెనుకంజ వేయడు.

తన భర్తకి కేంపు లుంటాయి. ఉదయం వెళ్ళిపోతే ఏ రాత్రికో కాని ఇంటికి చేరడు. ఒక్కోసారి రెండు, మూడు దినాలు ఊళ్ళోనే ఉండడు! అలాటి సమయంలో ఈ కాంపౌండులో ఉండేది తామిద్దరే— క్రింద తను, డాబామీద రామారావు!

ఏ అర్ధరాత్రి సమయంలో నయినా అఘాయిత్యానికి తలపడితే తాను లొంగిపోక తప్పదు. తన రహస్యాలు అతని వద్ద ఉన్నాయి. తన భర్తకు చెప్పేస్తానని బెదిరించవచ్చు.

ఏం చేయటం?

మనసు బాధతో విలవిల్లాడిపోయింది.

నీరసంతో తనకు తెలియకుండానే నిద్ర పట్టేసింది.

తెలివి వచ్చేసరికి గదిలో చీకటిగా ఉంది.

మెల్లగా లేచి తలుపులు తీసి బయటకు వచ్చింది.

సంజె చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి.

అంతలో మేడమెట్లు దిగివస్తున్న చప్పుడయింది. గబగబా లోనికి వచ్చి తలుపులు వోరగా వేసి సందులోంచి చూసింది.

రామారావే! మెట్లుదిగి తల దించుకుని వీధిలోకి వెళ్ళిపోతున్నాడు.

ఈ సారి అతణ్ణి బాగా గమనించగల్గింది కల్యాణి. మనిషి పెద్దగా మారలేదు. నడిచేటప్పుడు ఎడమ చెయ్యి విసరడం కూడా తగ్గలేదు.

నిద్రలో మరిచిపోయిన బాధ కాస్తా మనసులో ప్రవేశించింది మళ్ళీ.

భర్త తొందరగా ఇంటికి వచ్చేస్తే బాగుండును!

ఒంటరితనం వలన ఆలోచనలు మరీ భయపెడుతున్నాయి.

రాత్రికి వంట చేసుకోవా లనిపించలేదు.

కాఫీ కలుపుకుని తాగింది.

తరవాత స్నానం ముగించి గదిలోకి వచ్చింది.

ఏ పని చేస్తున్నా, మనసు జరగ బోయేవిపత్తును గురించే ఆలోచిస్తోంది.

ఈ సమస్యకు పరిష్కారం ఏమిటి?

ఈ క్షోభ ఎంతకాలం అనుభవించాలి?

తనకూ, రామారావుకూ లోగడ ఉన్న సంబంధం బయట పడిననాడు తన భవిష్యత్తు సంగతేమిటి? రఘుపతి తనను ఎంతవరకూ ఆదరిస్తాడు? రఘు మంచివాడే! విశాల భావాలు కలవాడే! కాని తన తప్పును అంగీకరించ గలడా? ఇంకొకరి నోటి వెంట ఈ నిజాలను విని తట్టుకొని తనను క్షమించగలడా?

పోనీ, రామారావుతో రాజీపడితే?!

లాభం లేదు. మళ్ళీ తనను లొంగదీసుకుంటాడు బ్లాక్‌మెయిల్ చేస్తాడు.మళ్ళీ ఆ నిప్పుల గుండంలో దూకటంలో వివేకం లేదు.రామారావు మీద తనకు ఎలాటి మోజూ లేదు. పైగా అసహ్యం వేస్తోంది! కనుక రాజీ పడటంలో అర్థం లేదు.

పోనీ, ఇల్లు మార్చమని భర్తకు చెప్తే!

చాలా తక్కువ అద్దెలో విడిగా, సౌకర్యంగా ఉంది ఈ ఇల్లు!

ఈ మహానగరంలో మరో ఇల్లు దొరకటం తొందరలో సాధ్యం కాదు.

కనీసం రెండు నెలలు ప్రయత్నించాలి! ఈలోగా ఈ రహస్యం బయటపడదన్న గ్యారంటీ ఏమిటి? ఒకసారి తనను చూసేక రామారావు తనను వెంటాడడన్న నమ్మకం లేదు.

కల్యాణి మనసు నిండా ఆలోచనలు ముసురుకున్నాయి.

ఎన్నో విధాల పరిష్కార మార్గం ఆలోచించింది. చివరకు ఒక ఆలోచన స్ఫురించింది. ఈ రహస్యాన్ని సాధ్యమయినంత వెంటనే తన నోటి మీదుగానే రఘుకు చెప్పటం, అతణ్ణి క్షమించమని కోరటం! ఇది కంటె వేరు మార్గం గోచరించలేదు!

• • •

ఇంట్లోకి వస్తూనే రఘుపతి కల్యాణి వంకచూసి అడిగేడు.

"అలా ఉన్నావేం, కల్యా?"

"ఏం ? ఎలా ఉన్నాను?" అంటూ చిరునవ్వు

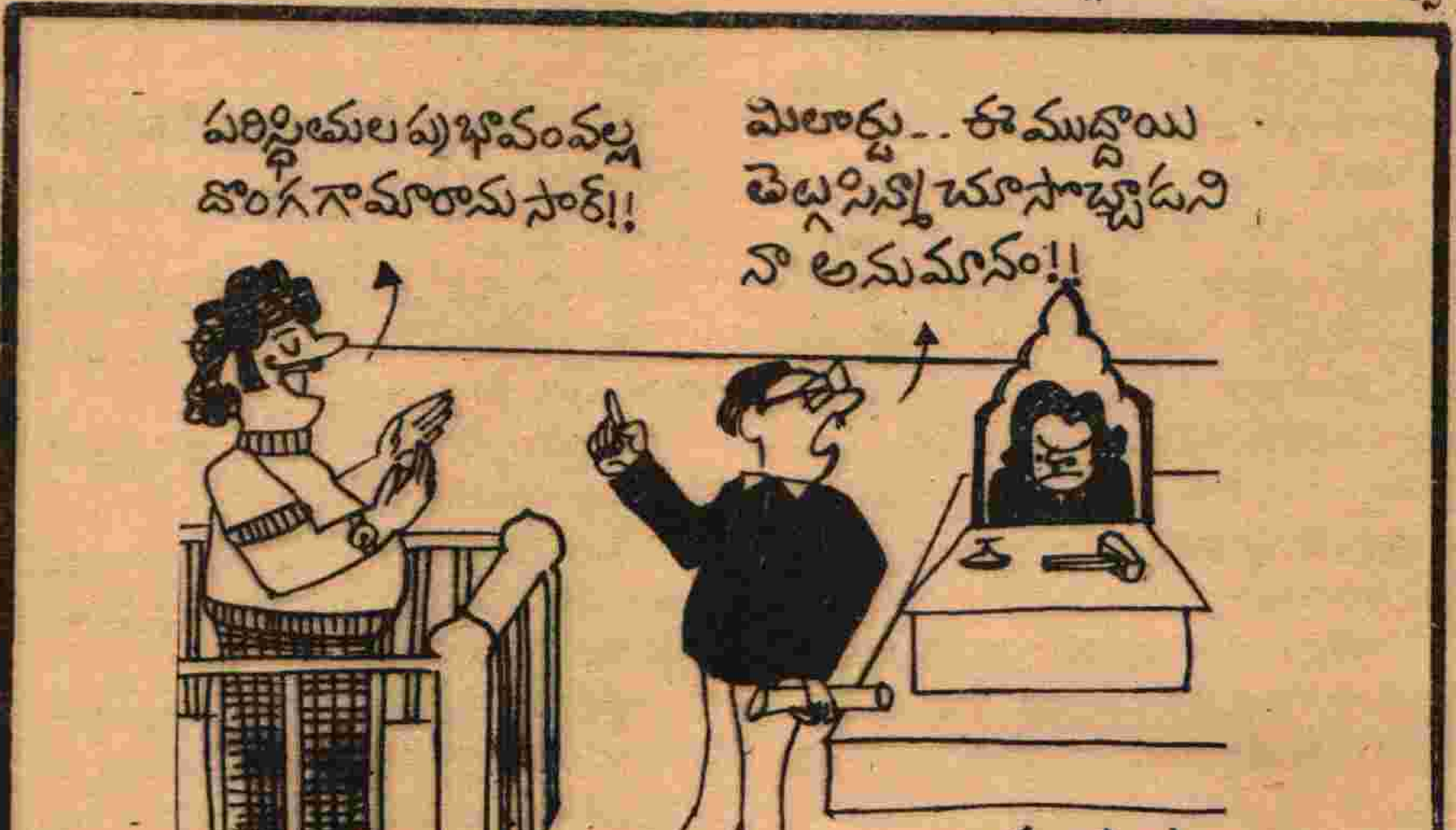

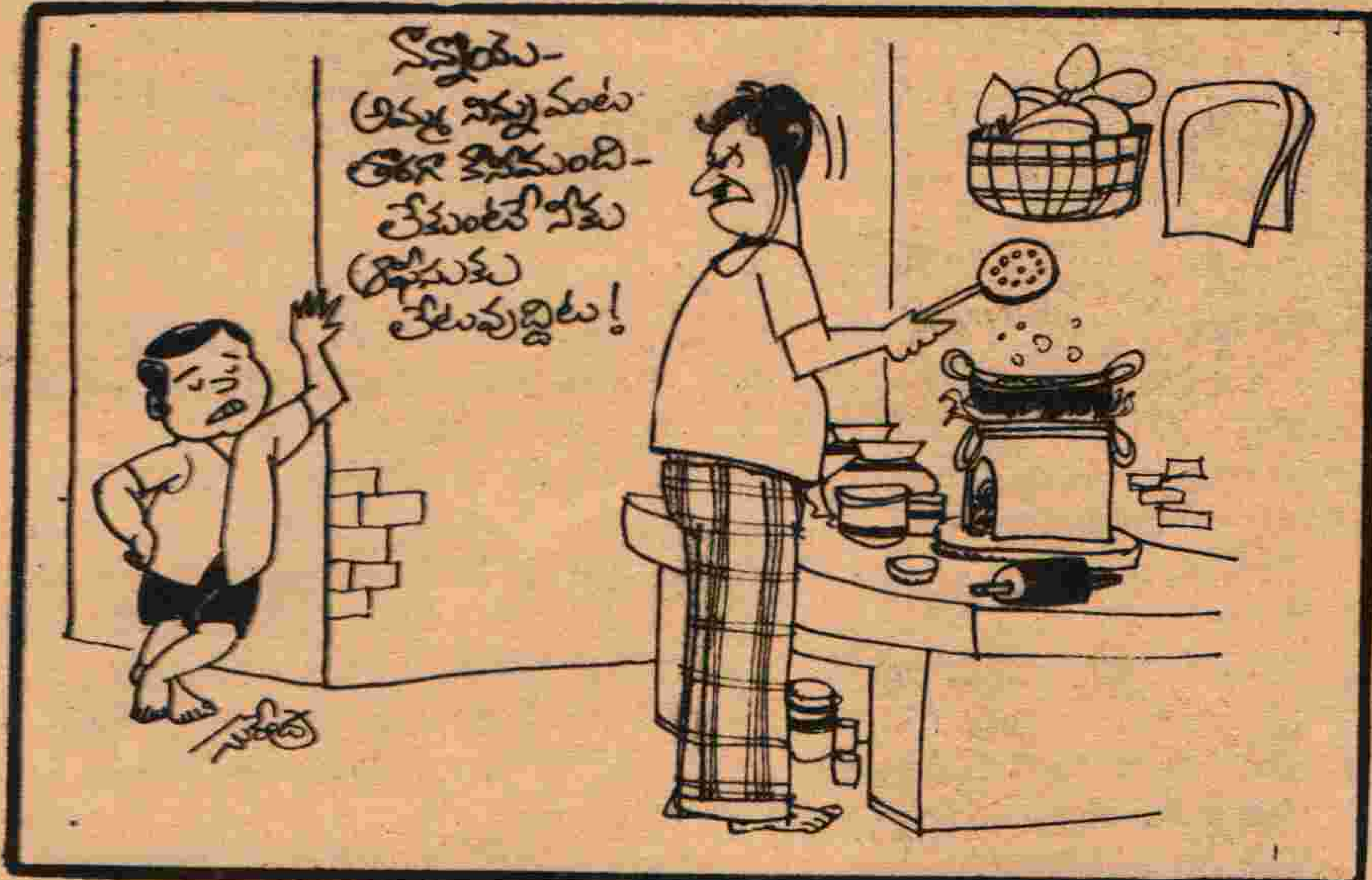

ముఖం మీద పులుముకునే యత్నం చేసింది.

"చాలా నీరసంగా ఉన్నావు. కళ్ళు ఉబ్బిపోయాయి! అన్నాడు.

"ఒంటో బాగా లేదు. సరేగాని, భోజనం చేశారా, లేకపోతే బియ్యం పడెయ్యనా?" అంది.

"హోటల్లో చపాతీలు తిన్నాను. నీకూ పేక్ చేయించి తెచ్చాను. ఇప్పుడు వంట ప్రయత్నం పెట్టకు, సరదాగా కబురు. చెప్పుకుని పక్క ఎక్కేద్దాం!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

రఘుపతి తెచ్చిన పేకెట్ వంటింటో ఉంచి వచ్చింది.

పది నిమిషాల్లో స్నానం ముగించి వచ్చేడు రఘుపతి. కల్యాణి ఎంత ప్రయత్నించినా తనలోని భావాలను దాచుకోలేక పోతోంది. అప్పుడే భర్త తనలోని మార్పును పసిగట్టేడు. తాను ఎంతో సేపు నిజం దాచి నటించలేదు. సాధ్యమయినంత తొందరగా చెప్పెయ్యటమే మంచిది.

భర్తకు చేరువలో మంచం మీద కూర్చుంటూ అన్నది. "మీతో ఒక ముఖ్యమయిన విషయం మాట్లాడాలి."

కల్యాణి గొంతు గద్గదమయింది.

"చెప్పు, కల్యాణి!" అన్నాడు రఘు ప్రేమగా.

అతని ఆప్యాయత చూసి కల్యాణికి దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. ఆపుకోలేక అతని ఒళ్ళో తల పెట్టుకుని వలవలా ఏడ్చేసింది.

"ఏమిటిది? నాతో చెప్పకుండా ఏడిస్తే నాకేం తెలుస్తుంది? ఎంత కష్టం వచ్చినా ఫర్వాలేదు, నే నున్నాను! నాకు చెప్పు!" అన్నాడు రఘు ఆమె చెక్కిళ్ళు తుడుస్తూ.

"అవును, నాకు రాకూడని కష్టమే వచ్చింది మీ రున్నారన్న ధైర్యం తప్ప నాకు ఏ అండా లేదు. నే నొక పాపం చేశాను. మీరు క్షమిస్తారా?" అడిగింది.

"ఫర్వాలేదు, చెప్పు!" అతని కంఠం గంభీరంగా మారటం గమనించింది.

"మనం వెంటనే ఈ ఇల్లు మారిపోదామండీ!"

"ఎందుకు? ఇక్కడేం లోటు వచ్చింది?"

"ఈ మధ్య ఈ మేడమీద పోర్షనులో ఒకడు దిగేడు. అతడు లోగడ నాకు తెలుసు. మన పెళ్ళి కాకముందు అతడు నన్ను మోసం చేశాడు. నే నిక్కడ ఒక్క క్షణం కూడా ఉండలేను. సాధ్య మయినంత తొందరలో ఇల్లు మారిపోదాం!" అంది ఏడుస్తూ.

రఘుపతి కొంత సేపు మౌనంగా ఉండిపోయాడు. తరవాత ఆప్యాయంగా కల్యాణి తల నిమిరాడు.

"అతడు ఎన్నాళ్ళుగా నీకు తెలుసు? మీ ఇద్దరి పరిచయం ఏ విధంగా సాగింది? నువ్వు అతన్ని ప్రేమించావా? ఎన్నాళ్ళు మీరుఇద్దరూ కలిసి తిరిగారు?" ఇలాటి ప్రశ్నలు ఏవి అడిగినా ఏం చెప్పాలో కూడా ఆలోచించుకో లేదు ఆమె.

అయితే రఘు సుమారు అయిదు నిమిషాలు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

కల్యాణి ఏడుస్తూ ఉంటే సముదాయించలేదు. ఆమె గుండె బరువు తీరి అలిసిపోయే దాకా ఏడవనిచ్చాడు.

తరవాత మెల్లగా లేచివెళ్ళి వంటింట్లో గ్లూకోజ్ వాటరు కలిపి తెచ్చి కల్యాణి కిచ్చాడు. "తాగు, బాగ నీరసంగా ఉన్నావ్." అన్నాడు.

ఆమె కళ్ళు తుడుచుకుని గ్లాసందుకుని తాగేసింది.

మెల్లగా మంచం దిగి వెళ్ళి టేబిలు మీద గ్లాసు ఉంచి భర్త వద్దకు వచ్చింది.

"కల్యాణీ. నీ కతని మీ ంకా మోజుందా?" నిరిప్తంగా అడిగాడు.

"ఏమీ లేదండీ. ఉ ఓ అసహ్యం నాకు. మనం సాధ్యమయినంత తొందరగా ఇక్కడినుండి వెళ్ళి పోదాం" అంది.

"ఇల్లు దొరకటం మాటలతో పని కాదు కదా. నే నా ప్రయత్నంలో ఉంటాను. నీ జాగ్రత్తలో నువ్వుండు. అనవసరమయిన ఆలోచనలతో బుర్ర పాడు చేసుకోకు" అన్నాడు రఘుపతి.

ఈ సమస్య ఇంత సులువుగా పరిష్కారమయినందుకు మనసులోనే భగవంతునికి వేయి నమస్కారాలు అర్పించింది కల్యాణి.

భర్త గుండెల మీద తల వాల్చి నిద్రలోకి జారిపోయింది.

• • •

మరునాడు ఉదయం తొమ్మిది గంటంకే రఘు బయటకు బయలు దేరాడు. "కల్యాణీ. ఈ పూట మా రిప్రజెంటేటివ్స్ 'మీటింగు' ఉంది. ఒంటి గంటకు వచ్చేస్తాను. ఇద్దరం కలిసి భోజనం చేద్దాం" అంటూ వెళ్ళి పోయాడు.

తలుపు వేసుకుని లోనికి వచ్చి ఇంగ్లీషు నవల తీసుకుని మంచం మీద వాలిపోయింది. భర్త ఒంటి గంటకు కాని తిరిగి రాడు కనక ఆలస్యంగా వంట మొదలు పెట్టాలనుకుంది.

ఇంక రామారావు తనను ఏమీ చేయలేడు. స్కౌండ్రల్!

వా డొచ్చి వాగితే తగిన విధంగా బుద్ధి చెప్పాలి. ఇక తాను ఎవరికీ భయపడ నక్కరలేదు. కల్యాణి మనసు తేలిక పడింది.

అంతలో ఎవరో మెట్లు దిగుతున్న చప్పుడు. వాడే! బయటకు వెళ్ళి పోతున్నాడు కాబోలు. ఒక నిమిషం తరవాత తలుపు తట్టిన శబ్దమయింది.

సందేహం లేదు.

రామారావే!

లేచి తలుపు తీయటానికి వెళుతుంటే కాళ్ళు వణికాయి.

మెల్లగా వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

ఎదురుగా నిలబడి ఉన్నాడు చిరునవ్వుతో— రామారావు!

"ఆయన లేరా?"—

ఒక్క క్షణం శిలమెత్తిన దానిలా అతడి వంక చూస్తూ ఉండిపోయింది కల్యాణి.

"నే నీ మేడమీద పోర్షనులో దిగాను. ఒకసారి పలకరించి పరిచయం చేసుకుని వెళదామని వచ్చాను. నా పేరు. . ."

"రామారావ్! యూ డర్టీ రోగ్! గెటౌట్! మళ్ళీ ఎప్పుడూ ఈ గుమ్మం తొక్కకు." పిచ్చిదానిలా అరిచింది కల్యాణి.

"క్షమించండి. మీరు. . ." అంటూ ఏదో అనబోయా డతను.

"ఫస్ట్ యూ గెటౌట్! రాస్కెల్!" అంటూ మళ్ళీ అరిచింది కల్యాణి.

అతడు వెళ్ళిపోవటానికి వెనుదిరిగి నాలు గడుగులు వేసి ఆగి అన్నాడు.

"బహుశా మీకూ, మా అన్నయ్యకూ ఏదో తగవు వచ్చి ఉంటుంది. నా పేరు లక్ష్మణరావు. నేనూ, రామారావూ కవల పిల్లలం. పోల్చ లేనంత దగ్గర పోలికలు మా ఇద్దరికీ ఉన్నాయి. నేను చిన్నప్పటినుండీ విజయవాడలో మామయ్య గారింట్లో పెరిగాను. మీ రెవరో నాకు తెలీదు. . ."అంటూఒక్క ఒక్క క్షణం ఆగి తరవాత అన్నాడు. "మా అన్నయ్య మీకు ఏద్రైనా ద్రోహం చేసి ఉంటే మరిచిపోండి. వాడు ఎనిమిది నెలల క్రితం కారు ప్రమాదంలో చచ్చి పోయాడు. . ." మాట్లాడటం ఆపి వడిగా అడుగులు వేసుకుంటూ గేటువంకకదిలిపోయాడు దతను. కల్యాణి చేష్టలుడిగి అతడువెళ్ళిన వంకే చూస్తూ నిలబడి పోయింది. ★